

ונראה דזהו נמי מה שאמר מרכן הגרא"ח זצ"ל [למרן החפץ חיים זצ"ל], שסיפר לו שנשאל מה היו תוכן המשניות הרבות שהיו בידי הקדמוניים לפני שרבי צמצם וסדר את הששה סדרים, והשיב הח"ח כי דברי חכמי הדורות כולן האחרונים ומחלוקתם בביבאורים מצוות התורה כבר היו לעולמים ומפורשים ומפורטים היו באלו המשניות, ואהא הגיב הגרא"ח זצ"ל] שהכל שאלו ואלו דברי אלקיהם חיים נאמר על דברי חכמי הש"ס, אבל לומר כן אף על אחרונים זהו דבר קשה? עכ"ד.⁸

7. וע"ע באר הגולה מהר"ל [באר הראשון] ז"ל "ויש לך לדעת כי דוקא בחלוקת ב"ש וב"ה אמרו אלו ואלו דברי אלקיהם חיים" וכיו' עכ"ל, עי"ש דעתו שאר מחלוקת בין החכמים אמרו בתגיגת דף ג: "נתנו מרועה א'".

ואף בדבריתין דף ו: במח' ר' אביתר ור' יונתן נמי אמרו אלו ואלו דא"ח, ז"ל דשאוני התם משום דהיה על מעשה א', עיין היטב מהר"ל בדורן החיים אבות פ"ה מי"ז שהאריך בזה. אולם רשי' בכתובות דף נ"ז. ד"ה הא קמ"ל, כתוב כן על פלוגתא דאמוראי, וכ"ה בריטב"א עירובין דף י"ג.:

8. מפי הגרא"מ שליט"א בשם אבי מרכן הגראי"ז זצ"ל. ועיין דוגמא לדברי החפץ חיים בחידושי הראב"ד לבבא קמא דף י'...

ובספר החפץ חיים חייו ופעלו [כרך ג' סוף פרק פ"ט עמי תתי"ד] הביא כן בזה"ל "נענה הגרא"ס, שלפי דעתו ישנו הבדל יסודי בין דברי חכמינו ז"ל שנקבעו בתלמוד לבין דברי החכמים שבאו אחריהם. חסיבותם ועדיפותם של חכמי התלמוד מוגדרת בזה, שביחס לדבריהם נאמר הכלל היסודי 'אלו ואלו דברי אלקיהם חיים', בעוד שביחס לדבריהם של הגאנונים, הראשונים והאחרונים אין כלל זה קיים. כשם ששינה הגדולה שונה ועדיפה לדברי תורה כלפי דברי קבלה ולתורה שבכתב כלפי תורה שבבעל פה, כך ישנה הגדולה אחרת לדברי חכמי התלמוד כלפי החכמים שבאו אחריהם", עכ"ל. וע"ע קובץ אגרות חז"ז מא' ב' "ועיין חגיגה ג' ב' שמא

יאמר אדם היאך אני לומד תורה מעתה כו', וזה קאי גם על הראשונים וגם על הגרסאות". ועיין עוד תשובה לבעל החווות דעתו, הוועתקה בספר דעת קדושים הלכות טרייפות, בעניין תרתי לרייעותא בטרייפות ז"ל "והיה הדבר תמורה בעניין מאין הרגלים לומר בדבר שהפוסקין חולקין hei ריעותא אף דהלהכתא שכש, בשלמא בדבר שנחלקו תנאים ואמוראים שייך לומר זה, כי בודאי אלו ואלו דא"ח כפירושי כתובות דף נ"ז. ד"ה הא קמ"ל, והם היו בקיאים בטבעיות מסוד ה' ליראי כמו שאמרו עד ג' שנים בתולותיה חזוריין, וכיון דלחדר תנאי או אמורא טרפה הוא שא"י להיות אף דלא קי"ל כוותיה מ"מ וראי דחולוי ורייעותא גדול הוא וקרוב ליטרפ' מחמתו, על כן מצטרף לתרתי לרייעותא, אבל דבר שהפוסקים חולקין שהם אינם בקיאים בטבעיות רק שהיה להם איזה הוכחה מהש"ס, וכיון דלא קי"ל כן ונסתור הוכחה שלחן א"כ מנין אנו יודיעין שדבר זה חולוי שקרוב ליטרפ' מחמתו שנחשביהו לרייעותא" עכ"ל. [וע"ע מה שהאריך הגאון זצ"ל בעניין אווארא"ח בנחלת יעקב פרשת יתרון]. וע"ע אגרות משה יו"ד ח"ב סימן ע' שאחר חתימת התלמוד אף הגאנונים לא שייך שיחדשו דבר שלא נמצא בגמ' בסברותם בדבר טבאי.